

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Προσληρωτή
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10
Ἐν ἐξ ἄλλοδαπῆς. . . Φρ. 70/12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ
Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 25.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Ὁ Χοβάρτ.
- Πέντε ἐπιστολαί.
- Ἀνέκδοτος ἱκθεσίς καὶ Γεωργίου Αἰνιάνου περὶ τῶν κατὰ ξηρὰν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος.
- Μετὸν Ἑλληνικὸν βιβλίον ἐξετυπώθη εἰς μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.
- Ἐπιστημονικὴ περιοδεία (Ἀγρίνιον).
- Βιβλιοκρισία.
- Ἀνέκδοτα, Μῦθοι, Παροιμίαι, συλλεγμέντες ἐπὶ Φωτίου Χρυσανθοπούλου (Φωτάκου).
- Φιλολογικά.
- Ἐπιστημονικά.
- Καλλιτεχνικά.
- Ἀρχαιολογικά.
- Βιβλιογραφία.
- Ἀπαντήσεις ἀνυπόθετων (Ὁ τελευταῖος ποιητικὸς βασιλεὺς. — Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ 1 Ἰανουαρίου 1906. — Ἀπόσπασμα ἐξ ἐπιστολῆς ἐπεδίου κτλ.).
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀδύεις.
- ΕΝ ΕΠΙΦΥΛΑΙΑΙ. Ἀδύει καὶ Ἔρωσ Μυθιστόρημα

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ νάρκη. Ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας εἰς τὴν ἀδράνειαν ἀπότομος πτώσις εἶνε καὶ ἀπὸ τῆς ἰστορικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀνατολικῆς ἡμῶν ἡμετέρας ἡν ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ὁ Ἕλληνας ἠγωνίσαστο νὰ μετατρέψῃ, καὶ ἐπὶ τοσοῦτου πάλιν αἰῶνος ὁ Τουρκοκύριος ἠγωνίσαστο νὰ ἐπαναγάγῃ. Αἱ σφοδραὶ συζητήσεις περὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ζητημάτων σχεδὸν κατέπαυσαν, αἱ ἐν ταῖς ἐφημερίδι δὲ καταχωρήσεις πολεμικῶν ἐκθέσεων καὶ βουλευτικῶν λόγων μάλισ καταρθεῖσαι νὰ ἀφῃπνίσωσιν ἡμᾶς στιγμιαίως, ὅπως καὶ αὐτὸς παραδοθῶμεν εἰς τὸν λήθαργον μετὰ κομικῶν τέρως καταπτώσεως τῆς κεφαλῆς. . .

Αἱ δὲ διαρκῆς πάλιν ἐγγήγορις καὶ μέριμνα, περὶ ζητημάτων μάλιστα, περὶ ὧν οὐδεὶς ἐρωτᾷ ἡμᾶς, εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ἀδικαιολογητός. Τί μέλει ἡμῖν τί συμβαίνει ἐν Βερολίνῳ, ἐν Δουδίῳ, ἐν Ρώμῃ, ἐν Βιέννῃ, ἐν Πετροπόλει, ἐν Πάριστι καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μήπως δὲν ἔχομεν πρεσβεῖαι κατ' αὐτὰς μάλιστα θὰ ἔχωμεν καὶ ἀλλοὺς διακριθέντας κατὰ τὰς ἐνδοξοὺς ἀπὸ πατρίδος ἡμῶν συμφορὰς ἐπὶ φιλοπατρία καὶ αὐταπαρνήσει. Τί μέλει ἡμῖν πῶς προσνήχθη ἡ Κυβέρνησις, πῶς ἡ Ἀντιπολιτεὺσις καὶ πῶς ἡ Αὐλὴ κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν διαφορῶν, μήπως δὲν θὰ τὰ μαθώμεν τὸν Ὀκτώβριον καὶ δι' ἐγγράφων μάλιστα, ὧν ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀν. δὲν ἔχη τὰ πρωτότυπα ἔχει ὁμῶς τὰ ἀντίγραφα, μήπως δὲν θὰ ἐκλέγῃσι κατ' αὐτὸς ἀνακριτικὰ ἐπιτροπὰς. . . Καὶ ἀν' ἡ Βουλὴ

διαλυθῇ, καὶ ἀν' ἄλλα γεγονότα παρεμπέσωσι; . . Ὑπομονή. . . Οὐδεὶς διέφυγε τὴν τιμωρίαν, ἥτις τῷ ἐμπρέπει ἐν τῷ μέλλοντι. Τί παραπονεῖσθε; ὀλίγα τάχα μνημόσυνα ἐγένοντο ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων;

Τί μέλει ἡμῖν ἀν' δὲν ἀφελήθη ἡ Ἑλλάς καὶ ἐκ τῆς Σεπτεμβριανῆς ἀποκοπῆς μέρους τῆς ὀθωμανικῆς ἢ μάλλον τῆς ἑλληνικῆς χώρας; Τὰ ἔθνη δὲν ζῶσι μίαν ἡμέραν. . . τὸ μέλλον ὑπάρχει ἐξίσου δι' ὅλους. . .

Τί μέλει ἡμῖν, τέλος, ἀν' οἱ Βούλγαροι κληρικοὶ ἐχύθησαν πάλιν εἰς τὴν Μακεδονίαν, δυσφημοῦντες τὸν ἑλληνισμὸν καὶ ἐξαγοράζοντες συνειδήσεις; Τί τὸ ἐκπληττον ἐπὶ τοῦ προκειμένου; ὅταν μεθόδως τις ἐπιτύχη, εἶνε ἀμάρτημα νὰ ἐπαναλαμβάνηται;

Ἦδη, δὲ οὐδεμία εὐφορίῃ τῆς Συνταγματικῆς μηχανῆς, παράστρατησασα, ἐνοχλεῖ ἡμᾶς διὰ τοῦ τρίγμου αὐτῆς, ἦδη ὅτε ἀντιπολιτεῦσις δὲν ὑπάρχει, μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ αὐτῆς ἐπικρατεῖ πλήρης ὁμοφωνία, καὶ αὕτη δὲ ἡ μία φωνὴ ἐπιμύθη ὑπὸ τῆς μωρίας ἡμῶν. . . ἄς κοιμηθῶμεν, ἄς παραδοθῶμεν εἰς τρίμηνον νάρκη, καὶ τὸν Ὀκτώβριον. . . ἔχει ὁ Θεός!

Ὁ ἀτύχητος. Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ ἀτύχη, ἥτις παρεκλόουθησε τοὺς τεπληγῶθέντας, τοὺς ἐπιζήσαντας καὶ τοὺς φονευθέντας ἀνδρας τῆς Κούτρας. Ἐνῶ πάντες οἱ πληγῶθέντες ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἔτυχον ἐπάρχους ἰατρικῆς μερίμνης καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου—μετὰ τὴν παραδοχὴν εἰς ἀφανείαν καταδικῆν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ—διατεθέντα μέσα, ἐθεωρήθησαν ἐπαρκῆ, μόνον ὁ ἦρωσ Λώρης ἐπέπρωτο ἐπὶ ὀκτῶ ὅλας ἡμέρας νὰ μένῃ ἀνεὺ ἐπαρκούς ἰατρικῆς συνδρομῆς. Ἐνῶ πάντες οἱ ἐπιζήσαντες ἐπανήλθον εἰς τὰς ἐστίας τῶν περιχάρεις ἐπὶ τῇ ἐκπληρωσῇ τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν καθήκοντος, μόνον οἱ ἐν Κούτρᾳ ἐπιζήσαντες καὶ ἰσχυρῶς αἰχμαλωτισθέντες ἐπέπρωτο νὰ στολιώσιν ἑσθῆρας, δι' οὗ οἱ Τούρκοι στρατηλάται κατήγαγον τὴν ἕταρ αὐτῶν. Ἐνῶ πάντες οἱ φονευθέντες ἐτάφησαν μετ' ὀλίγον, μόνον οἱ ἐνδοξότερον πάντων φονευθέντες ἀνδρες τῆς Κούτρας ἐπέπρωτο μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας νὰ περισυλλεγῶσιν ἀνεὺ ἐντροσθῆς, σεσηπότες, ἀγνωρίστοι καὶ δεινὸν ἀπόζοντες, ὅπως ταφῶσιν. Ἄλλ' οὐδὲ χῶμα εὐρέθη δι' αὐτοὺς εἰς τὸ πετρώδες ἐκεῖνο ὑψέλα ἐκαλύφθησαν δὲ διὰ λίνου ὑφάσματος καὶ ἐπεσπρωθήσαν ἐπὶ αὐτῶν φοβεροὶ λίθοι. . . Ὁ διαβαινὼν ἦλος τοῦ ἡμῶν ἐκεῖθεν, τὴν μὲν νύκτα θὰ εἶδῃ τὸ φῶς μικρᾶς κανδήλας, ἢν ἐφρόντισε νὰ τοπο-

θεθῆσῃ ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ταφῆς τῶν ἀναλαβῶν ἀνθυπασιότης Λυσανδρος, τὴν δὲ ἡμέραν θὰ ἴδῃ ὑψηλὸν στύλον, ἐφ' οὗ κυματίζει λευκὴ σημαία, τῆς προδοτικῆς τῷ ἀλησμόνητῷ συμβολοῦ!

Ἡ Ἑλλάς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἑλλάς τῶν συνόρων. Ἐνῶ ἡ Ἑλλάς τῶν Ἀθηνῶν, σοβαρευομένη δῆθεν καὶ προσποιουμένη τὴν φιλεπιστήμονα, συζητεῖ περὶ ἐπιτελείας καὶ ἐπιμελητείας καὶ πειθαρχικοῦ θανάτου μετ' ὅπλον παρα πόδα, καὶ περὶ ἄλλων, πρὸ τῶν ὁποίων οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὄνου ἢ παροιμιώδης σοβαρότης μένει ἀρρυτιδωτός, εἰς τὰς παρὰ τὰ σύνορα ὀρείνας ἰδίᾳ ἐπαρχίας, ὅπου σκέπτονται λίαν περιορισμένως καὶ ἀνεπιστημόνως καὶ κατανοοῦσιν ὅτι πρόκειται ἢ πρόκειται νὰ πολεμήσῃ ἡ Ἑλλάς τὴν Τουρκίαν καὶ οὐχὶ ἄλλην Δύναμιν, διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος ἐνθὲν ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ μόνος Ἕλλην ποιητῆς, ὁ ἀθάνατος Δῆμος, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς μυρολογεῖ τὸν Λώρη του, ἀφ' ἐτέρου ἐξαιρεῖ τοὺς ὑπὸ τὸν Νταβέλην 40 μακεδόνικας ἀρματωλοὺς, οἵτινες κατετρόπωσαν πολυαριθμούς ὀρδας. . . καὶ ἀνεὺ ἐπιμελητείας!

Ἄλλὰ καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοὶ ἐνεπνεύσθησαν ἑλλείψει δ' ἄλλου ποιητοῦ, ὁ στρατιώτης Διαμαντῆς Παπασταθόπουλος ἐποίησεν ἐκ τοῦ προχείρου ἀπλοῦν τι διηγηματικὸν ποίημα, ὅπερ ἀπεινημονεῖται ὑφ' ἀπάντων τῶν συστρατιωτῶν του, καὶ οὐτίνος οἱ πρώτοι στίχοι ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

«Βίς τὰς ὀκτῶ Μαῖου Πέμπτη τὸ πρωί,
ἔγιν' ἡ πρώτη μάχη, σὴν Ῥαχόβρσι,
καὶ τὸ Σάββατο βράδυ Κυριακῇ πρωί
ἀναψε τὸ τουφεκί 'ς ἄλη τὴ γραμμῆ.» κ.λ.

Καλὸν θὰ εἶνε πάντα, τὰ δημῶδη ἰδίως ποιήματα, τὰ εἰς τὰς ἐπὶ τῶν συνόρων συμπλοκάς ἀναφερόμενα, νὰ περισυλλεγῶσιν εἰς ἓνα τόμον, πολυτιμότερον βεβαίως πλείστων συγχρόνων φιλολογικῶν προϊόντων.

Ὁ ΧΟΒΑΡΤ

Αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ἤδη τὰς νεκρολογίας του, ἐσημείωσαν πότε ἐγεννήθη καὶ πότε ἀπέθανεν ἀκριβῶς, καὶ ποῖαν ἐν τῷ πολυταράχῳ βίῳ του ἠκολούθησεν ὁδόν, ἵνα καταστήσῃ τὸ ὄνομα του ταῖς μὲν ἐχθροῖς ἡμῶν προσφιλές, ἡμῖν δὲ μισητὸν καὶ ἀπαίσιον. Που καὶ που δὲ ἐξηκοντίζετο ἀπὸ τις κατὰ τῆς μνήμης του, ἀπὸ τοῦ καταπισθέντος ἀσθενοῦς κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος, καὶ ἀνεκαλοῦντο ἡμέραι

εντα είναι πράξεις ενεργηθείσαι μόνον επάνω εις την Στερεάν Ελλάδα, χωρίς να αναφέρω οσα έγιναν εις Πελοπόννησον, όπου απ' αρχής μέχρι τέλους δεν έπικρασαν αγωνιζόμενοι οι Στερεοελλαδίται, και τα πολυμικρότερα σώματα των Πελοποννησίων ειχον και μέγα μέρος στρατιώτας και αξιωματικούς Στερεοελλαδίταις; αυτοί εδούλευσαν υπό την οδηγίαν του Ζαΐμη, του Λόντου, του Νικητά, του Ιωάννου Κολοκατρώνη, των Νοταράδων εις όλον το οκταετές διάστημα εκτός εκείνων όπου επολέμησαν εις διαφόρους μάχας κατά του Ιβραήμ πασά περί το Νεοκαστρον; αλλά μήπως εις τας εις Κρήτην εκστρατείας, οσάκις εστάλη βοήθεια παρά της Κυβερνήσεως, άλλοδαπων στρατιωτών, δεν συνίσταντο αυτά τα σώματα από Στερεοελλαδίτας; Δεν εξεστράτευσαν ος ο Λαζόπουλος και άλλοι με ικανά σώματα, και δεν εφρονέθη εκει ο περιφημος αρχηγός του Ιππικού Χατζή Μιχαήλς με τους άλλους Στερεοελλαδίτας; ως και εις της Χίου την εκστρατείαν οι περισσότεροι στρατιώται εκ των μη πακτικών ήτον Στερεοελλαδίται, και είναι γνωστόν από τας μαρτυρίας των δημογερόντων της Χίου με πόσην ανδρείαν επολέμησαν. Δεν θέλω με τούτο να ελαττώσω των εξ άλλων Τμημάτων πολεμιστών την αξιοπρέπειαν; αλλά κανείς δεν ήμπορει να άρηθη, ότι η Στερεά Ελλάδα εδωκε πάντοτε εις το έθνος περισσότερα όπλα, και σήμεραν είναι σχεδόν το όλον Στερεοελλαδίται οι συνιστώντες την ένοπλον του έθνους δύναμιν.

Εύρισκεσθε ήδη εις την Ελλάδα, έξοχάτατοι Κύριοι, και έχετε νεαρά τα άκουσματα, και πρό όφθαλμών τα άποτελέσματα των νικητών της Λοποτιάζ, του Στεβενίκου, του Σάλωνος, και επληροφόρηθητε βέβαια εις πόσον όλιγον διάστημα καιρού ελευθερώθησαν όλα τα έντός Θέρμοπουλων από την επικρατούσαν αξιωμαχον έχθρικήν δύναμιν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ (ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ) Γ' Αργείοιν.

Κατ' αρχάς ούδέν λόγου αξιον μνημεϊον της αρχαίας χριστιανικής τέχνης μοι παρουσιάζετο εν Αργινίω, διότι και αι έντός του Αργινίου και αι περί τούτου Εκκλησίαι εισί νέαι άπλουστάτον τύπον έχουσαι. Θέλον και τρούλλον ούδαμου βλέπει τις; κατά κανόνα οι ναοί εισί τετραγωνά επιμηκήν οικοδομήματα, επίπεδον στεγήν φέροντα, όπως και αι εν Μεσολογγίω Εκκλησίαι.

Εντός του Αργινίου υπάρχουν 4 εννορια και Εκκλησίαι: Η Ζωοδόχος Πηγή (Μητρόπολις), ο Άγιος Χριστοφόρος (Νεκροταφεϊον), η Άγία Τριάς (Νεκροταφεϊον) και ο Άγιος Δημήτριος (Νεκροταφεϊον). Το τέμπλον της Ζωοδόχου Πηγής είναι αρκετά καλής ξυλογλυπτικής τέχνης. Το μόνον λόγου αξιον αρχαιολόγημα, όπερ παρατηρήσαμεν εν τω ναφ τούτω, είναι δικέφαλος άετός κείμενος έξω του ναού έξωπροσθεν της βορείου θύρας, όστις βεβαίως ήν ποτε όμνάλιον άρχαιοτέρας Εκκλησίας.

Ταύτά ήδη ειχομεν παρατηρήσει εν Αργινίω, οτε παρά πασαν προσδοκίαν εμάθομεν ότι ο κ. Πάνος Μερσουνης ανασκάπτων και καθαρίζων την μίαν περίπου δωραν μακράν του Αργινίου έντός του δάσους ιδιοκτησίαν αυτού, εύρε κεχωσμένον άρχαιοτάτον ναόν, εν άφου εκ παντός τρόπου περιεσκάφη και εκθαύριεν αφηγήσει εϊδε πληθύνον τον ύδατος, όπερ και μέχρι τουδε αναβλύζον από του βάθους ύψούται εις ανύστημα ύψους. Μη δύναμνος δε ο ιδιοκτήτης να καθαρίση και να έμπόδιση τα ύδατα άπεφάσισε να καταστρέψη τον υπό γην ναϊσκον τούτον και διά του ύλικου τούτου να οικοδομήση πλησίον έτερον ναόν επ' ονόματι της

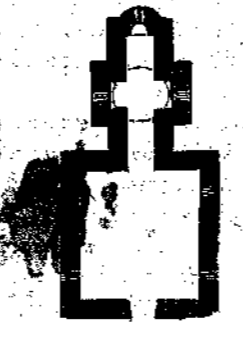
αγίας Τριάδος καθόσον η θέσις εκείνη κατά παράδοσιν ονομάζετο Άγία Τριάς και τοι από πολλού δεν έφαινετο η Εκκλησία.

Το μεν όμως η πλημμύρα εκ των υπογειων ύδατων τούτων, το δε η στερεότης της οικοδομής έσωσαν το οικοδομήμα από της προσχεδιαζόμενης καταστροφής, διότι ο ιδιοκτήτης προτίμησεν ως συμφωρότερον να φέρη αλλαγήσεν την πέτραν προς οικοδομήν νέου ναού, άφηςας ούτω περιεσκαμμένον και πλήρη ύδατων τον υπό γην ανακαλυφθέντα τούτον ναόν.

Εις την πρόσχωσιν και την άφάνειαν του ναού τούτου άίτιοι έγινοντο δύο ποταμοί, η Εριμίτσα προς Α. και ο Άχελφος η μάλλον η Λυσιαχία λίμνη προς Δ., οτινες βαθμηδόν κατέχωσαν τον ναόν τούτον και διά τούτο το υπό την γην εκει ύδαρ, όπερ πολύ δύσκόλως βεβαίως θέλει εκτοπισθή, αν εξισούται με την επιφάνειαν των ύδατων των περί τούτων και λιμνών.

Η πρόσχωσις δε του ναϊσκου τούτου ήτο τόσο μεγάλη, ώστε, οτε ο ιδιοκτήτης ανέσκαπτε τον άγρόν του και εξήγε πλίνθους και λίθους, χωρίς ούδόλωσ να το γνωρίζη, εύρίσκετο ακριβώς εις την κορυφήν του τρούλλου.

Παραλαβόντες τον ιδιοκτήτην κ. Π. Μερσουνην, επισκέφθημεν επί τόπου τον άρχαιον ναόν. Το οικοδομήμα τούτο, ως εμφαίνεται και εκ του παρατιθεμένου σχήματος εις κλίμακα 1/400 εκ θεμελίων σχηματίζει λαμπρώς το σχήμα του Σταυρού ούτινος την βάσιν άποτελει ο άρθός.

Επί της διαστορώσεως των δύο κεραιών του Σταυρού τούτου ύψούται ο τρούλλος έχων 10 περίπου μέτρον [9,95] περιφέρειαν. Το μήκος του κυρίως ναού ήμεις εύρομεν 7 γ. μέτρων, το δε πλάτος 4,95, μη δύνηθέντες να καταμετρήσωμεν και τον άρθον, ούτινος δεν σώζονται ειμή μόνον τα θεμέλια, άτινα κάλυπται το ύδαρ.

Εάν δε στηριχθώμεν εις την πληροφρίαν του ιδιοκτήτου, το όλον οικοδομήμα μετά του άρθου έχει μήκος 16 γ. μ. και πλάτος 8. Ο τρούλλος έχει ύψηλόν τύμπανον ουχι καλής τέχνης και διά τούτο μοι φαίνεται μεταγενεστέρα εποχής, του λοιπού οικοδομήματος, ούτινος η τέχνη είναι καλλιτέρα και μάλιστα ο τρόπος της συναρμολογής της ύπερ την κόγχην άψιδος της συνισταμένης εξ όπτων πλίνθων, είναι πολύ ανώτερος της συναρμολογής των όπτων πλίνθων του τυμπάνου του τρούλλου. Το τύμπανον τούτο άνήκει εις την γ' περίοδον της Βυζαντιακής αρχιτεκτονικής [από του η—ε] έχει δε 4 θυρίδας, αν το μεν ύψος 1,20, το δε πλάτος 0,50.

Επί του τρούλλου φαίνονται εισέτι άμυδρά λείψανα άγιογραφίας. Το ναϊδιον τούτο εκει μακράν υπό το δάσος του Αργινίου εύρισκόμενον είναι εν των λαμπροτάτων και αξιολογητάτων μνημείων της αρχαίας Βυζαντιακής τέχνης, ύψόμενον εκ θεμελίων εις σχήμα Σταυρού.

Τοιαύτης αρχιτεκτονικής διαθέσεως ναός εις σχήμα Σταυρού είναι η Μητρόπολις της Κολωνίας και ο άγιος Παύλος του Λονδίνου [1675] προς τούτους ο S. Benedetto και ο S. Francesco εν Ferrara, η μητρόπολις της Φλωρεντίας, ο ναός της άγ. Ελισάβετ εν Marburg, ο εν Bologna ναός του S. Petronio [1390], η Μονή του Heisterbach, έτερος ναός εν Dobrilugk της βορείου Γερμανίας, της Limburg του 1235, η Μητρόπολις της Πίζης και τινες Νορ-

μανδικαί Μητροπόλεις της Σικελίας. Εν Ελλάδα δε, εν και μόνον μέχρι τούδε εγνωρίζομεν χριστιανικών καθήδρων εκ θεμελίων ύψόμενον εις σχήμα Σταυρού, την εν τω δήμω Όρχομενίω Μονήν Σκρυπών, άρχαιον αυτοκρατορικών οικοδομήμα του Θ' αϊώνος, κτισθέν ως η όπισω της θύρας κόγχης ύπάρχουσα επιγραφή αναφέρει.

ΕΠΙ ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΝΟΥ ΚΑΙ ΛΕΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΘΗΩΤΑΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΩΝ ΡΩΜΕΩΝ

πατριαρχούντος δε του ιεροϋ Ιγνατίου [867—877]. Μετά την Μονήν ταύτην, δευτερον ήδη χριστιανικών οικοδομήμα εν σχήματι Σταυρού εκ θεμελίων αναποδομημένον εύρίσκομεν ήδη τον μικρόν τούτον εν τοις περίεξ του Αργινίου ναόν των εν τω κτηματι του κ. Π. Μερσουνη, όστις εκτός της αξίας της αρχιτεκτονικής αυτού διαθέσεως είναι το μόνον χριστιανικών αρχαιολόγημα της πόλεως του Αργινίου. Τον ναόν δε τούτον τοιούτον όντα, εκ καθήκοντος θερμώς συνεστήσαμεν εις την προσοχήν του κ. Δημάρχου.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ ΠΟΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΞΕΤΥΠΩΘΗ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΕΤΤΕΡΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Από του 1840 δε μέχρι σήμεραν έγινοντο εκδόσεις των Απάντων μεν του Βολταίρου τριάντα, των τραγωδιών εκατόν, των δε ιστορικών συγγραμμάτων του αυτού συγγραφώς εκατόν πενήκοντα δύο. Σημειωτέον δ' ότι δια της εισαχθείσης κατά τα τελευταία έτη στεροτυπίας δεν είναι ανάγκη νέων εκδόσεων, άλλ' απλώς ανατυπώσεων.

Του Ρακίνα τα άπαντα έχουνι τυπωθη πλέον η διακοσιάκις, των δε δραμάτων αυτού εκδίδονται κατ' έτος από του 1862 εικοσιπέντε περίπου χιλιάδες αντίτυπα. Των άπάντων του Μολιέρου έγινοντο από του θανάτου αυτού εν τη Γαλλία μόνη εκατόν πενήκοντα περίπου εκδόσεις, των δε δραμάτων αυτού εξοδεύονται εν τοις Γαλλικοις βιβλιοπωλείοις από του 1862 εικοσακισχίλια κατ' έτος αντίτυπα.

Των άπάντων του Βωμαρσέ έγινοντο δεκαπέντε εκδόσεις, τεσσαράκοντα δε των δραμάτων του ίδιου. Η γενομένη τω 1871 εκδοσις των άπάντων του αυτού συγγραφώς έγινετο εις δεκαπεντακισχίλια αντίτυπα.

Τα άπαντα του Λεσάζ εξεδόθησαν Γαλλιστι δεκαπεντάκις, τεσσαρακοντάκις δε τα δράματα, τα δε μυθιστορήματα του αυτού πλέον η εκατοντάκις. Κατ' έτος δε μόνον το εν Παρισίοις κατάστημα των Hachette et Cie πωλει εκ της μικράς μετ' εικόνων εκδόσεως του Gil blas του αυτού συγγραφώς δισχίλια αντίτυπα.

Των μύθων του Λαφονταίνου γίνονται εν Γαλλία από διακοσίων έτών, δέκα κατ' έτος εκδόσεις τουλάχιστον, ώστε έχουνσιν ανατυπωθη εις δισχίλια εκδόσεις!!! Υπολογιζόμενης δ' εκάστης τούτων ανά χίλια πεντακόσια αντίτυπα έχουνσιν εξοδευθη τρία εκατομμύρια αντίτυπων!!!

Των Μελλονόμωρον μυθιστορηματος του Ιταλου Μαντζώνη, έχουνσιν μέχρι του 1876, κατά τας σημειώσεις Ιταλου τινος έραστου του βιβλίου τούτου, όστις κατώρθωσε να άποκτήση πάσας τας εκδόσεις αυτού, εκατόν δέκα όκτώ Ιταλικά ανατυπώσεις, αν 37 εν Μιλάνω, 20 εν Παρισίοις, 18 εν Φλωρεντία, 14 εν Νεαπόλει, 7 εν Λουγάνω, 6 εν Τουρίνω, 3 εν Μαδρίτη, 2 εν Λειψία, 2 εν Μελίτη, και ανά μία εν Λιβόρνω, Ρώμη, Πλακεντία, Πεζάρω, Βιέννη, Μακεράτω, Βρυξέλλαις, Λονδίνω και Όργη. Με-

— Άνδρειοι άρχηγοί των μισθοφόρων, ειπεν, ο δουξ της Βυρτεμβέργης επλησίασεν εις τα σύνορα της χώρας του. Εκυρίευσε την πόλιν Χαϊμσάιμ και σκοπέυει να επανακτήση όλον το δουκάτον του.

— Ο λόγος ούτος ήτο ο μεγαλειότερος ίσως, εν ο Ψηλός Πέτρος απήγγειλεν εις την ζωήν του, επι πολλά δε και μετά ταύτα έφη, όταν δια του θανάτου του πλησίον της Παβίας, επισφράγισε την δόξαν των γερμανών μισθοφόρων, οι σύντροφοί του διηγούμενοι εις τους στρατιωτάς των τα άνδραγαθήματα του Υψηλού Πέτρου, ανέμνησκον εισέτι την στιγμήν εκείνην ως μίαν των ωραιότερων της ζωής του, όπως έστατο εκει, εφειδόμενος επί της μακράς σπάθης του έχων χαμηλωμένον τον περτωτόν πλόν του μέχρι των ώτων; την δεξιάν του χειρα επί της λαβής και ήνευγμένα τα σκέλη του, ούδέν άλλο ελειπεν αυτώ η καλλιτέρον τι έσκαρδίον και χρυσή άλυσοσ, όπως εκλάβωσιν αυτόν ως αληθή άρχηγόν στρατού.

— Άνδρειοι άρχηγοί των μισθοφόρων, ειπεν, ο δουξ της Βυρτεμβέργης επλησίασεν εις τα σύνορα της χώρας του. Εκυρίευσε την πόλιν Χαϊμσάιμ και σκοπέυει να επανακτήση όλον το δουκάτον του.

— Ο δολιμός των συνιστατο εις μικρόν εγχειρίδιον και μίαν λόγχην μέρος δ' εξ αυτών ήσαν όπλισμένοι και δια πυροβόλων μετά θρυαλλίδος. Ισταντο έχοντες ανοικτάς τας κνήμας ο εις παραπλεύρωσ του άλλου, ως όχηρόν χαράκωμα, το δε στρατιωτικόν πνεύμα του Γεωργίου ήχαριστήθη εκ της θέας των έμπεροπολέμων τούτων άνδρών, οτινες έφαινοντο καλώς έννοούντες ότι μόνον ούδεν ήδύνατο, άλλ' ότι συνθηροισμένοι εις σώματα ήδύνατο να ώσι φοβεροί και εις πολυαριθμότερον έχθρικών στρατόν. Οι άρχηγοί είχαν διατηρήσει καλώς εν τη μνήμη των την τακτικήν και τα παραγγέλματα του

— Οι στρατιώται έστράφησαν άμέσως προς το ένδον του κύκλου και ήκουσαν τους λόγους των άρχηγών των, οτινες εξέθεσαν αυτοίς τας προτάσεις του δουκός της Βυρτεμβέργης. Ψιθυρισμός χαράς έμαρτύρησεν ότι ήσαν ήχαριστημένοι εκ των προταθέντων όρων και πρόθυμοι να υπηρεθήσασιν τον Ούλριχον της Βυρτεμβέργης μετά τοιούτου ζήλου, μεθ' όσου είχαν πολεμήσει αυτόν. Οι άρχηγοί διάταξαν την εκτέλεσιν γυμνασίων τινών, ο δε Γεώργιος εθαύμασε την έπιτηδειότητα των μισθοφόρων και έπίσθη σταθεώς, ότι η τέχνη του πολέμου δυσκόλως ήδύνατο να αναπτυχθή περισσότερον. Ηπατάτο! Άλλ' η πλάνη του εινε έπίσης συγγνωστή ως και η των πάππων μας, οτινες έπίστευον ότι οι ήρωες του

παράσεις δε του αυτού μυθιστορηματός...

Του γνωστού δε διδασκαλικού μυθιστορηματός...

Εκ των νεωτέρων συγγραμμάτων γνωρίζομεν...

Ελληνιστί μεταφράσθην υπό των κ. Μ. Ρενιέρ...

Ρωσιστί εν Πετρούπολει, Ιταλίστι εν Μιλάνω...

Η πρώτη Γαλλική έκδοσις γένητο εις τσσαράκοντάκις...

Ανέγνω τον πρώτον τόμον των Ιστορικών απομνημονεύματων...

Σας έγραφα την προύσαν εν σπουδή, διότι μοι...

έμοι θα πληρωσω την περιέργειαν του έρωτήσαντος...

Εν Έρμουπόλει τή 6 Μαΐου 1886. Α. Κ. Χ.

Σ. Έβδομος: Είματα βέβαιον ότι ο διαβίβασας...

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 275)

Αφ' ου έπεσοπήσαμεν ήδη την έσωτερικην κατασκευήν...

Ενταύθα του λόγου γενόμενοι νομίζομεν ευκαιρον...

Φρειδερίκου ήτο αδύνατον να υπερτερηθώσι...

συστρατιώται των ήκολούθησαν αυτόν δια των οφθαλμών...

Ποιος είναι ο δούξ; ήρώτησεν αυτός, Είπε ο έχων τον φαίον...

Συνέκειτο εξ ευπατριδών μετά των υπηρέτων...

Ξήνησε μεγάλην έντύπωσιν το στρατεύμα έφ' όθυσεν...

πλιν, ήτοι το μέρος προς το δλον. Όπου δε ή διαίρεσις...

Τα μέχρι τούδε γεγραμμένα δέον να αναγνωσθώσι...

ρωτώμεν δε και τον κ. Κουτσοβέλην, τι απέδεξάτο...

Σοι δε κ. Κουτσοβέλη, λέγω το του Έρριπίδου...

Η λέγα τι σιγή κρείσσον, ή σιγήν έχε. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΣΑΚΟΡΡΑΦΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΜΥΘΟΙ—ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΣΥΛΛΕΓΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΦΩΤΙΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ (ΦΩΤΑΚΟΥ)

Ενας παπής Κεφαλλονίτης έρώτησε τάν αναγνώστην...

—Προσοχή! σεις οι άλλοι. Όταν ή Ύψηλότης...

—Ο μουσικός του Χαρότ Ιστοτα σιωπηλός...

—Οι σύντροφοί του εκπληκτικοί συνήθροισθησαν...

μην έκδοσιν ἐπισημειωμένην καὶ κατ' ἐγκρίσιν τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ Σ. Κ. Βλαστοῦ).

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ο τελευταῖος ποιητικὸς βασιλεὺς Γέλος πάντων ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, οὐτινος αἱ ιδιορρυθμῖαι, αἱ μετὰ τὴν νεκροφίαν δυνάμεται πλέον νὰ ὀνομασθῶσι τρέλλαι, γνωστὰι τυγχάνουσιν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐβδομάδος» (ἀριθ. 26) ἠδὲ ἔλαβε δι' ἐνὸς μακροβουτίου, εἰς ὃ συμπαρέλαβε καὶ τὸν ἀτυχεὶ ἰατρὸν του, καὶ αὐτὸς ν' ἀπάλλαξη τῶν δυσεκτελέστων ὀνειρῶν του καὶ τοὺς ὑπηκόους του ν' ἀπαλλάξη τῆς μοιρῆς ὅτι ἐχέφρονες αὐτοὶ ὑπὸ παράφρονος ἐβασιλεύοντο ἄλλα καὶ οἱ αὐλικοὶ δύνανται ἐφεξῆς νὰ κοιμῶνται ἡσυχοὶ περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς των, ἀπειληθείσης οὐ μικρὸν κατὰ τὰς τελευταίας ἰδίως ἡμέρας τοῦ ιδιορρυθμοῦ ἡγεμόνος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὡς λόγος τῆς καταστάσεώς του ταύτης δὲν φέρεται μόνον ὁ οἰκογενειακὸς τῆς νόσου χαρακτήρ, ἀλλὰ καὶ διάφοροί τε προσβολαὶ τῆς φιλοτιμίας του ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ πρώτου ἐρωτῆς του, τῇ ἀπορροφῆσιν τοῦ κράτους του καὶ τῇ παρενοχλήσει ὑπὸ τῶν δανειστώντου, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, παριστᾷ παράδοξον τύπον ἱπποτικῆς καὶ ποιητικῆς ἡγεμονίας—τοῦ τελευταίου ἵσως—ἀξίου τῆς γραφίδος τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἄμλετ.

Μεταξὺ τῶν ἀναρίθμων κυκλοφορούντων κατ' αὐτὰς ἀνεκδότων, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ, φέρεται καὶ τούτο

Εἰς τὸν κόμητα Χόλνσταϊν, ἐκ τῶν εὐνοουμένων ἄλλοτε τοῦ βασιλέως, ἀνέτεθη ἡ δυσχερὴς ἀποστολὴ ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν θλιβεράν εἰδήσιν τῆς καθαιρέσεώς του. Εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα προηγγέλη ἡ ἀφίξις τῶν ἀπεσταλμένων, ὃ δὲ Λουδοβίκος Β' μόνον εἰς τὸν κόμητα Χόλνσταϊν ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ. Τὸν ἐδέχθη περιστοιχούμενος ὑπὸ χωροφυλάκων ἐχόντων τὰ τυφέκια πεπληρωμένα.

—Μ' ἐπρόδωκε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ἔμα εἰσελθόντος τούτου, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποχωρήσω.

Ὁ κόμητα Χόλνσταϊν τότε οὐδόλως ταραχθεὶς κατέδειξεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ καταλίπῃ τὴν κατοικίαν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα Λίνδερσοφ. Ὁ βασιλεὺς ὁμῶς ἐξεμάνη καὶ διέταξε τοὺς χωροφύλακας νὰ συλλάβωσι τὸν ἄνθρωπον τούτον, ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας. Ὁ κόμητα ἐκὼν ἄκων διήλθε τὴν νύκτα ἐν τῇ εἰρῆτῃ, ἀπεφυλακίσθη δὲ τὴν ἐπιούσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγῶ τῆς χωροφυλακίης.

Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ 1 Ἰανουαρίου 1906!...—Ὁ Ἰωάννης Δομπόλη ἐξ Ἠπείρου, ὑπήκοος Ρώσος, ἀφιέρωσε διὰ τῆς διαθήκης του (4 Φεβρουαρίου 1849) ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α) Τὰ χρήματα νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὴν Ἀυτοκρατορικὴν Ἐμπορικὴν Τράπεζαν τῆς Ρωσίας καὶ νὰ μὲνωσιν ἕκαστὸν ἐπὶ τόκῳ μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1906.

β) Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1906 τὰ τε κεφάλαια καὶ οἱ δεδουλευμένοι τόκοι νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκ τοῦ ὀλικῶ τούτου ποσοῦ τὸ 1/4 ἢ τὸ πολὺ τὸ 1/3 νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀνέγερσιν Πανεπιστημίου ἐν Ἀθήναις ἢ ὅπου τότε ἠθελὲν εἶσθαι ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, φέρον τὴν ἐπωνυμίαν «Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον». Ἡ πρόσοδος τῶν λοιπῶν 3/4 ἢ 2/3 ὀρίζεται διὰ τῆς διαθήκης εἰς ἔξοδα τῆς ἐν γένει συντηρήσεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰς ὑποτροφίας φοιτητῶν, ὧν 30 ἕως 50 πρέπει νὰ ὦσιν Ἠπειρώται.

Μετὰ τὴν ἀπαθίωσιν τοῦ Ἰω. Δομπόλη (28 Ὀκτωβρίου 1850 ἐν Πετροπόλει) οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης ἐκκαθαρίσαντες τὴν περιουσίαν κατέθεσαν τὴν 17 καὶ 28 Ἰουλίου 1851 εἰς τὴν Ρωσικὴν Τράπεζαν ποσοῦν ρουβλίων ἀργυρῶν 285,744 ἢ δρ. 1,267,274. Κατὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους 1905 τὸ ποσοῦν τούτο διὰ τοῦ ἀνατοκισμοῦ θέλει ὑπερβῆ τὰ δέκα ἑκατομύρια.

Ἐκτὸς τῶν χρημάτων, εἰς κατατέθειμένα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρου Πανεπιστημίου ἐν ὠρολόγιον χρυσοῦν προσνεχθέν τῷ Ἰω. Δομπόλῃ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ αἰμνήστου Ἰωάννου Καποδιστρίου, καὶ μία χρυσὴ ταυβακοθήκη προσνεχθεῖσα αὐτῷ ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἀυγουστίνου Καποδιστρίου.

Τὸ κληροδοτήμα τούτο, τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ!... δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένον εἰς τὰ δημόσια βιβλία, διότι οὐδέποτε περὶ τούτου εἰδοποιήθη τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείων μέχρι τοῦ 1867!...

Ἄρα γε ἐν ἔτει 1906 θὰ εἶνε ἡ πρώτη ἀνάμνη ἐν Ἀθήναις!...

Ἄποσπασμα ἐξ ἐπιστολῆς ἐφέδρου. «Ἡμῶν μὲ τὸν καπετὰν Ζέρβα ἀφοῦμας ἔβαλε καθέναν ἑνὴν θέσιν του, μὰς εἶπε νὰ ἔχωμε τὸ ὄπλο «ἐπὶ σκοπὸν» καὶ νὰ μὴ ῥίξῃ κανεὶς ἐν δὲ μὰς διατάξῃ... ἡ σφαιραὶς σφυρίζανε ὀλόγυρά του καὶ αὐτὸς χαμπάρι πῶς τῷχε... περπατοῦσε μ'πρὸς ἀπὸ ὄλους, καὶ κρατῶντας τὸ φουκῆρι μὲ τὸνα χέρι καὶ τὸ σπαθὶ μὲ τ'ἄλλο ἐπερπάταε ἀπάνω κἀτῶν σὰν νὰ βρισκότανε στὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματός. «Καπετάνε θὰ σὲ ἀποτρώσω!» πάλὲ λέμε νὰ «τὴ δουλειά σας, μωρέ... ἡ σφαιραὶς εἶνε πρῶμα τυχερὸ» καὶ τραγούριζε παίζοντας μὲ τὸ σπαθὶ του. Σὲ λίγο οἱ Τούρκοι, σὰν μαῦρα κοπάδια ἀπὸ χιλιάδες γιδόπρῶβατα, ἐρχόντουσαν καταπάνω μὰς· εἶχαν τὸ χέρι στὰ μάτια καὶ φώναζαν «χά... α... α... α...» καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ πίσω δὲς τοῦ διπλαραῖς, δὲς τοῦ μπηχταῖς... Τὴ νὰ σαῦ πῶ! σὰν νὰ δειλιόσασα λίγο μόνον βλέποντας τὸν καπετὰν Ζέρβα νὰ γελᾷ, ἡσυχάσασα... Ἐμεῖς στεκομασθε σὰν νὰ εἶμαστε σὲ κάρτερι γυμνασίου. Σὰν φτάσανε ἴσα μὲ 100 μέτρα κόντῳ, μπήξει ὁ καπετάνιος μὰ φωνὴ «Πῦρ, μωρέ!...»

Μπορῶντο στρέβλα οἱ Τούρκοι κάτω. Σὲ λίγο ἄλλοι μὰς βίχονταν «χά... α... α...» «Πῦρ!» πάλι κάτω κ' αὐτοί... Μὰ αὐτοὶ αὐγατίζανε σὰν τῆς ἀκρίδαῖς, 500 σκότῶνες 1000 ξεφουτρῶνανε· σὲ λίγο βλέπομε τὸ τρίτο μπουλουκὶ τὸ ζῦλο τῶν ἀξιωματικῶν εἶδνε πρᾶ κ' ἐπαίρνε... ἐκεῖ πού εἶμαστε ἑτοιμοὶ νὰ τοὺς γλυτώσωμε μιά γιὰ πάντα ἀπ' τὸ ζῦλο... μὰς πρόλαβε τὸ ποροβολικὸ καὶ τοὺς τραβάει μιά κανονιά μέσα στὸ μπουλουκὶ καὶ βλέπομε κάμμι δέκαρὰ νὰ πηδᾷτε τὸν ἀέρα... τότες γυρίζω κ' ἐγὼ καὶ λέω τοῦ καπετάνιου μὰς: «Νά! καπετάνιε, πῶς μὰς λέγανε πῶς οἱ Τούρκοι δὲν ξέρουν γυμνασία!... γιὰ δὲς τοὺς πῶς πηδᾷτε στὸν ἀέρα!...»

Ἐρώτησις. Διὰ τί κατὰ τὰ ἐγκαινία τῆς Κωπαίδος οἱ χάρετισμοὶ ἔγιναν διὰ δυναιμίτιδος;

Ἀπάντησις. Διὰ νὰ μὴ δύνανται τὰ κακὰ στόματα νὰ εἰποῦν ὅτι ἡ ἑταιρεία ἔργαζε κατ' ὄρι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

124. Αἰτήματα

Σὲ κάμπο καταπράσινο δίχως μισὸ κλαρί βγαίνουν συχνὰ τρεῖς τέσσαροὶ δρακόντιοι φοβεροί. Πῶς καλὴν ἔχθρα ἔχουνε ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο. Καὶ φοβερὸν ἀρχίζουσι ἀγῶνα καὶ μεγάλο. Μὰ οὔτε κανέν' ἀπ' τὰ θερά αὐτὰ ποτὲ ἀποτρίβονται. Οὔτε κανένα νικητῆς ποτὲ τὸ τέλος βγαίνει. Κι' ἂς κυνηγᾷ καθέναν τοὺς τὸν ἄλλον μὲ μακία Καϊδονατὰ ἂς ἀκούωσιν κετυπήματα καλβρόντος Αἵμα σταλά δὲ χύσασιν εἰς τὸ κάμπο οὔτε μία. Γιατί... εἰν' ἀπὸ κόκκαλα πλασμένοι οἱ δρακόντιοι.

125. Στοιχειόγραφος.

Φέρω τὸ ἄνθος πάντοτε βητόρων καὶ λογίων, Ἐνίοτε πλὴν γίνομαι ἐστία τῶν ὀργίων. Εἶμαι ὁ δεῖκτης τῶν χρηστῶν καὶ φαύλων χαρκτηρίων. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου χάσῃ, εἶμαι σῆμα τῶν μαχῶν, Πάσης συμπλοκῆς φρικώδους καὶ τῶν μονομαχιῶν. Ἄν δὲ καὶ τὸν τραχὺλόν μου τότε εἶμαι παντοφύλιος. Τὸ πᾶν δι' ἐμοῦ ὑπάρχει, καὶ οὐδὲν ἄνευ ἐμοῦ.

126.

Μικρὰ πόλις εἶμαι ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Ἐάν ὁμοῦς μείνω Χωριστὰ ἀπ' τὰ τρία πρῶτά μου στοιχεῖα, Μίλος σου θὰ γείνω.

127. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῦ ἀρχίζον βασιλεία, διὰ τὴν ἀσθεῖαν τοῦ μετετέλειοντος ἑαυτοῦ εἰς λύκον;

128. Γρίφος.

Ο Π Ο Ο Α

129. Ἀπόδοσις.

Πῶς εἶπες πιθανώτερον ὅτι δύναται νὰ ἐκλείψῃ ὁ φῶς;

ΛΙΣΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 119 120. Σταῖς. — 121. Νάξος—νάξ. — 122. Ὁ Αἶμος καὶ ἡ Ροδόπη. — 123. Ὁ Βόρων. ΤΥΠΟΤΕ ΘΡ. ΠΑΠΑΔΕΣΑΝΘΗ ΚΑΙ ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ